

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 550/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 604/2015 z 30. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. februára 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 604/2015 z 30. októbra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že Okresný súd Námestovo (ďalej len „okresný súd“) v konaní začatom ešte v roku 1997 rozsudkom č. k. 3 C/11/2008-512 z 23. októbra 2013 zamietol návrh [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „navrhovatelia v 1. a 2. rade“), ktorým sa proti [REDAKOVANÉ] ako odporcovi v 1. rade a sťažovateľke ako odporkyni v 2. rade domáhali určenia neplatnosti právneho úkonu – kúpnej zmluvy uzavretej medzi nimi 21. marca 1995, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k. ú. [REDAKOVANÉ], s tým, že „o trovách konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej“.

3. Následne okresný súd druhým výrokom uznesenia č. k. 3 C/11/2008-698 z 11. júna 2015 rozhodol, že navrhovatelia v 1. a 2. rade sú povinní „*spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému v 2/ rade trovy konania vo výške 760,44 Eur a trovy odvolacieho konania vo výške 165,- Eur do troch dní od právoplatnosti uznesenia na účet právneho zástupcu [REDAKOVANÉ]..*“, ktoré v zmysle jeho odôvodnenia pozostávali z trov právneho zastúpenia sťažovateľky za konkrétne špecifikované úkony právnych služieb vykonané pred súdom prvého stupňa v rokoch 2002, 2005 a 2013, z k nim prislúchajúcich režijných paušálov, náhrad cestovného, náhrad za stratu času a dane z priadnej hodnoty podľa relevantných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb účinnej do 31. decembra 2004 (ďalej len „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“), resp. vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov účinnej od 1. januára 2005 (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“), ako aj z trov právneho zastúpenia sťažovateľky za konkrétne špecifikované úkony právnej služby vykonané pred odvolacím súdom v rokoch 2006 a 2014, k nim prislúchajúcich režijných paušálov a dane

z pridanej hodnoty podľa relevantných ustanovení vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Okresný súd zároveň rozhodol, že *„nepriznal žalovanému v 2/ rade odmenu za úkon odvolanie zo dňa 14. 12. 2005 proti rozhodnutiu o pripustení ďalšieho účastníka konania a režijný paušál k úkonu z dôvodu, že odvolací súd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co/632/2005-261 zo dňa 31. 03. 2006 odvolanie žalovaného v 2/ rade odmietol“*.

4. Proti uvedenému uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom namietala, že okresný súd *„v napadnutej časti nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, nedostatočne zistil skutkový stav“*, pretože *„na posudzovaný prípad aplikoval ust. § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. ..., hoci správne mal pri rozhodovaní o náhrade trov konania aplikovať ust. § 10 ods. 1 vyhlášky a priznať žalovanému v rade 2/ náhradu trov konania vo výške 4.426,49 € tak, ako boli vyčíslené v podaní právneho zástupcu žalovaného v rade 2/ zo dňa 27. 02. 2015“*, vzhľadom na to, že *„v danom prípade bola hodnota veci známa tak žalobcovi, ako aj žalovaným a bola určená a vyjadrená pevnou sumou v kúpnej zmluve zo dňa 21. 03. 1995 na sumu 16.487,42 € (496.700,- Sk)“*. Sťažovateľka vo svojom odvolaní vyjadrila presvedčenie, že *„§ 11 ods. 1 cit. vyhlášky sa použije len ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami“*, preto od nej *„nemožno spravodlivo požadovať, aby rozdiel medzi skutočnou výškou trov právneho zastúpenia a výškou náhrady trov konania, ktorá bola žalovanému v rade 2/ priznaná v napadnutom uznesení znášal on sám, nakoľko tieto úkony boli bezpochyby potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva voči žalobcom“*.

5. Krajský súd napadnutým uznesením uvedené uznesenie okresného súdu ako vecne správne podľa v tom čase účinného § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) potvrdil.

6. Sťažovateľka opakujúc identické argumenty, aké uplatnila už vo svojom odvolaní, v sťažnosti uvádza, že okresný súd aj krajský súd *„nesprávne, bez toho, aby na to existovali zákonné predpoklady, v súdenom prípade arbitrárne aplikovali ust. § 11 ods. 1 písm. a)*

vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z... pri výpočte hodnoty úkonu právnej pomoci pri priznaní nároku na náhradu trov konania sťažovateľovi“. Podľa názoru sťažovateľky sú právne závery krajského súdu uvedené v odôvodnení napadnutého uznesenia „v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy náhrady trov konania, a preto ich možno považovať za odporujúce čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 dohovoru. Vzhľadom na to možno tieto skutkové závery označiť za nepreskúmateľné a za svojvoľné, vybočujúce z rámca uvedených ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov... Ak teda porušovateľ rozhodol o potvrdení uznesenia prvostupňového súdu vo výroku o náhrade trov konania a sťažovateľovi nepriznal náhradu účelne vynaložených trov, porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.“. Okrem toho sťažovateľka namieta, že krajský súd „sa náležite nevysporiadal s argumentmi sťažovateľa uvádzanými v odvolaní... a arbitrárne rozhodol o potvrdení výroku o náhrade trov konania“.

7. Na základe uvedeného sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Co 604/2015 z 30. októbra 2015 bolo porušené jej základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 405 €.

II.

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

11. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

12. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

13. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že uplatnenie jeho právomocí pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania stanovených v § 20 a § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde. V tejto súvislosti ústavný súd opakovane judikuje, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu (III. ÚS 349/2015).

14. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhovaného dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ alebo jeho zástupca.

15. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

16. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistil, že hoci túto v mene sťažovateľky koncipoval kvalifikovaný právny zástupca, v časti týkajúcej sa námietky porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu ju osobitne neodôvodnil, a to napriek tomu, že odôvodnenie je jedným z esenciálnych predpokladov kvalifikovaného návrhu na začatie konania podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pretože v spojení s petitom v podstate vymedzujú rozsah ústavného prieskumu dodržiavania základných práv a slobôd v konaní realizovanom tým-ktorým orgánom verejnej moci.

17. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a)] vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Nedostatok právne relevantného odôvodnenia sťažnosti má vo vzťahu k namietaným porušeniam tohto základného práva alebo slobody významné procesné dôsledky, pretože ústavný súd nie je skutkovým súdom ani ďalšou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, takže bez splnenia uvedenej podmienky ústavný súd o návrhoch sťažovateľa uvedených v petite ani nemôže rozhodovať (napr. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, IV. ÚS 279/07, III. ÚS 206/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 131/2012, III. ÚS 26/2016 a iné).

18. Ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 judikoval, že: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak,

aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“

19. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd ustálil, že predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Co 604/2015 z 30. októbra 2015, ktorým potvrdil druhý výrok uznesenia okresného súdu č. k. 3 C/11/2008-698 z 11. júna 2015 o uložení povinnosti navrhovateľom v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľke ako úspešnej účastníčke trovy prvostupňového konania v sume 760,44 € a trovy odvolacieho konania v sume 165 €.

20. Keďže sťažovateľke je známa judikatúra ústavného súdu týkajúca sa jeho oprávnenia preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov vo vzťahu k obsahu označených práv, nepovažoval za potrebné túto duplicitne citovať. Na doplnenie však uvádza, že:

21. Rozhodovanie o náhrade trov konania je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05).

22. Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo, sťažnosť č. 22410/93, Reports 1997-V). Právo na súdnu ochranu a v jeho rámci náhrady trov súdneho konania sa možno domáhať len spôsobom a v medziach zákona, ktorý upravuje podmienky na jej priznanie (čl. 51 ods. 1 ústavy).

23. Ústavný súd posudzuje problematiku náhrady trov konania zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o náhrade trov konania pristupuje len za celkom výnimočných okolností (IV. ÚS 248/08, IV. ÚS 182/09). Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania.

24. Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru zároveň považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (*mutatis mutandis* I. ÚS 13/00).

25. Na druhej strane o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05,

III. ÚS 198/07, I. ÚS 453/2011). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

26. Podstatou vznesených námietok je tvrdenie sťažovateľky, že okresný súd v konaní začatom ešte v roku 1997, predmetom ktorého bolo rozhodovanie o určenie neplatnosti právneho úkonu, sťažovateľke ako úspešnej účastníčke priznal náhradu trov prvostupňového konania v nesprávnej sume, pretože úkony právnej služby vykonané jej právnym zástupcom od 1. januára 2005, kedy nadobudla účinnosť vyhláška č. 655/2004 Z. z., neposudzoval podľa § 10 ods. 1, ktorý ustanovuje základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby z tarifnej hodnoty, za ktorú sa v zmysle § 10 ods. 2 citovanej vyhlášky, ak nie je ustanovené inak, považuje výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby, ale podľa § 11 ods. 1 písm. a), ktorý ustanovuje, že základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami. Podľa názoru sťažovateľky tým, že sa krajský súd stotožnil s právnymi závermi okresného súdu bez náležitého vysporiadania sa s jej argumentáciou, ktorú uplatnila v rámci podaného odvolania, došlo k porušeniu jej základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

27. Podľa § 20 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. za úkony právnych služieb vykonané pred dňom nadobudnutia účinnosti tejto vyhlášky patrí advokátovi odmena podľa doterajších predpisov. Takýmto predpisom bola v danom prípade vyhláška č. 163/2002 Z. z., avšak sťažovateľka v sťažnosti nevzniesla žiadne námietky voči okresným súdom priznanej náhrade trov prvostupňového konania za úkony právnej služby vykonané jej právnym zástupcom počas jej účinnosti.

28. Pre účely overenia opodstatnenosti vznesených námietok sa preto ústavný súd oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorý v relevantnej časti odôvodnenia uviedol:

„Pokiaľ ide o aplikáciu § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., aj tu sa krajský súd s postupom súdu prvého stupňa v plnom rozsahu stotožnil.

V prvom rade sa žiada poznamenať, že uvedený predpis neobsahuje obdobné ustanovenie ako je to v prípade § 13 ods. 7 vyhlášky č. 163/2002 Z. z., preto bolo rozhodujúce posúdenie, či možno v danom prípade určiť hodnotu predmetu právnej služby, ktorá okolnosť by vylučovala použitie § 11 ods. 1, resp. § 11 ods. ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. ...

Zo spisového materiálu vyplýva, že predmetom konania vo veci samej bolo určenie neplatnosti právneho úkonu (konkrétne neplatnosti zmluvy o prevode nehnuteľnosti). Žalobou v tomto konaní bolo navrhnuté, aby súd v zmysle § 80 písm. c) O. s. p. určil, či tu právny vzťah je alebo nie je... Išlo teda o určovací spor, v ktorom súd (z hľadiska jeho výsledku) mohol buď len deklarovat', že kúpna zmluva ako právny úkon je neplatná alebo návrh na požadované určenie zamietnuť. Nakoľko predmetný určovací spor sa neviaže na hodnotu predmetu kúpnej zmluvy, ale na právny úkon samotný, je potrebné pri určení výšky tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vychádzať z § 11 ods. 1, resp. § 11 ods. 1 písm. písm. a), a nie z § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. ...

Pri určení tarifnej odmeny advokáta za zastupovanie v občianskom súdnom konaní, predmetom ktorého je určenie neplatnosti právneho úkonu, sa vychádza z hodnoty práva; právna úprava v každom jednotlivom prípade umožňuje skúmať, či takýto predmet konania (nie je) možné oceniť peniazmi a v závislosti od toho stanoviť výšku odmeny. V prípade určenia neplatnosti zmluvy ide o právo (právnu možnosť hmotno-právneho i procesného charakteru), t. j. taký predmet, ktorého hodnotu nemožno vyjadriť v peniazoch (§ 11 ods. 1 vyhlášky). Účelom právnej služby v predmetnom konaní nebolo dosiahnutie zaplatenia finančnej sumy, ani jej vymoženia, či vydania veci, ale len určiť, že takýto právny úkon je neplatný. Posúdenie, či preskúmaný právny úkon bol urobený v súlade s právnymi predpismi, teda predstavuje skutočnosť objektívne neoceníteľnú peniazmi.

Takýto záver odvolacieho súdu korešponduje i so závermi judikovanými Ústavným súdom Slovenskej republiky v uzneseniach sp. zn. I. ÚS 30/2011, II. ÚS 226/2012, ako aj Najvyšším súdom SR v uzneseniach sp. zn. 3MCdo 9/2009 zo dňa 21. 10. 2010, 5MCdo 9/2010 zo dňa 29. 10. 2010, ale aj napr. rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/83/2013 zo dňa 28. 06. 2013.

K uvedenému výkladu krajský súd navyše dopĺňa, že aj tu platí princíp, že pre určenie tarifnej hodnoty veci treba vychádzať z jej hodnoty v čase začatia poskytovania právnych služieb. Prijatím argumentácie odvolateľov o potrebe aplikácie § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. by hodnota veci aj tak nebola známa, pretože súd by nemohol použiť neaktuálne dôkazy na stanovenie jej ceny...

Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie okresného súdu v napadnutej časti ako vecne správne potvrdil.“

29. Ústavný súd na rozdiel od sťažovateľky nepovažuje právne závery napadnutého uznesenia krajského súdu za nepreskúmateľné alebo arbitrárne, keďže z tohto rozhodnutia (v spojení s uznesením okresného súdu, pozn.) vyplýva dostatok právne relevantných argumentov odôvodňujúcich ním prijaté rozhodnutie. Preskúmaním napadnutého uznesenia ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné zákonné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Krajský súd primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľkou vznesené tvrdenia, na prerokovaný prípad aplikoval relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia v tom čase účinných všeobecne záväzných právnych predpisov a svoje rozhodnutie o potvrdení uznesenia okresného súdu presvedčivo a náležite odôvodnil. Možno teda uzavrieť, že čo sa týka náhrady trov prvostupňového konania, resp. aj odvolacieho konania, krajský súd zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorej sa sťažovateľka pred ním domáhala.

30. Pri posudzovaní nastolenej problematiky krajský súd správne poukázal aj na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ktorý napr. v uznesení sp. zn. II. ÚS 226/2012

z 4. júla 2012 vyslovil názor, že „pri aplikácii citovaných ustanovení vyhlášok o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej pomoci, resp. právnych služieb v spojení s ustanovením § 80 písm. c) OSP má rozhodujúci význam najmä v ňom uvedené slovné spojenie „*ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch*“. Vyjadriť hodnotu (v danom prípade právneho úkonu) predovšetkým znamená vysporiadať sa so skutočným obsahom predmetu konania, t. j. s tým, aké účinky má pre účastníkov meritórne rozhodnutie súdu v tomto konaní. V danom prípade išlo o konanie vyvolané určovacím návrhom žalobcov v zmysle § 80 písm. c) OSP, ktorého predmetom nad rámec preukázania naliehavého právneho záujmu žalobcov na žalobe bolo určenie, či zmluva o budúcej kúpnej zmluve je alebo nie je platná. Keďže priamym predmetom zmluvy o budúcej kúpnej zmluve bola budúca kúpna zmluva – budúci právny úkon, a nie predmet kúpy alebo kúpna cena ako taká, podľa názoru ústavného súdu nemožno postup, v rámci ktorého krajský súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania základnú sadzbu tarifnej odmeny právneho zástupcu sťažovateľky za ním poskytnuté úkony právnej pomoci, resp. služby neodvodil priamo od budúcej kúpnej ceny nehnuteľností v sume 2 836 800 Sk, t. j. 94 164,51 €, považovať za ústavne nekonformný.

31. Na citovanú judikatúru ústavného súdu tretí senát v podrobnostiach odkazuje.

32. Skutočnosť, že sa sťažovateľka s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

33. Keďže niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný

súd predloženú sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

34. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bezpredmetné rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky v nej uplatnených.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016